

DUHOVNO ŽIVLJENJE

83

Družinski
časnik za
duhovno
živeljenje

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

A VIDA ESPIRITUAL

Revista Semanal

THE SPIRITUAL LIFE

Weekly Review

LETO III AÑO

KNJIGA V. LIBRO

BUENOS AIRES

30 — III — 1935

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Splošna kulturna tedenska slovenska izseljenska družinska revija.

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakokratni odgovorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodepivčeva, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Naročnina znaša:

a) Za Republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno \$ 5.— m/n (arg. pap. pesov), milreis 20.—, severoameriški \$ 1.50, urugvajskih pap \$ 2.50, čilenskih \$ 35.—.

b) Za evropske in vse ostale države: letno \$ 6.— (šest argentinskih pesov v papirju), ali Din 70.—, francoskih frankov 25.—, Lir 20.—, mark 4.50, holandskih gold. 2.50, šilingov 10.—, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.—.

Da slehernemu omogočimo naročitev našega lista, sprejemamo na račun naročnine vsak mesec, tudi če nam ga pošljete v znamkah, in bomo pošiljali naročniku list dva meseca za vsak plačani peso.

Naročnino je najboljšje nakazati v argentinskih pesih m/n, bodisi v priporočenem pismu, bodisi potem bančnega čeka "sobre Buenos Aires", ali s poštним giro, ne pa z bančnimi čeki, ki se glasijo na tuje valute.

Buenos Aires -- Banco Germánico, Av. L. N. Alem 150. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires -- Banco Holandés, Bmé Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

Jugoslavija: Zadržna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta. s pripombo: za Dubovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Germánico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco
(Nadaljevanje na 3. str. ovitka)

LA VIDA ESPIRITUAL
BUENOS AIRES, ARGENTINA

Avalos 250, U. Telef. 59 (Pat.) 3919.

Lipečov bič

(Nadaljevanje)

“Šmentana koza” se je jezil, ko se je pobral, “komaj si pogledala v svet, pa že stare ljudi prevračaš! Ali se ti bo še utepalo, žival nemarna! Le počakaj, mesar že brusi tvoj nož.”

Le ne tako hudō, je prosil Lipe za mladega neugnanca. “Kje imate sree, da bi ga mogli poslati pod nož, ko je tako ljubeč.”

“No, no, to bomo že videli”, je godrnjal stari mož. “Ampak”, je nadaljeval, “ti si pa menda nalašč prav zdajle mimo prišel, da si videl, kako je stari Joza cekin pobral. Ali bi ga rad?”

“Oh”, se je zasmeljal Lipe, “torej cekine pobirate? Ampak res sem prišel pravi čas. Sicer bi vam bil rogač gotovo popihal.”

“No, to ni tako gotovo. Ti mojega rogača še ne poznaš.” In je stegnil dlan, pihnil vanjo in zaklical: “Sususu!” Ko bi trenil je bil kozliček pri njem in mu vohal roko.

“Viš, takile ste otroci”, je govoril Lipetu. “Dom mu ne diši, le zunaj bi se potepal v svobodi. Če mu pa le malo dobrote pokažeš, pa že sili za teboj. Tudi mene ni strpelo doma, dokler sem bil še mlad.”

Obrnil se je nazaj proti domu. Lipe je hodil za njim in vodil kozliča na povođu.

“Tudi ti komaj čakaš, kdaj boš goden, da zletiš v svet”, se je Joza sredi pota nenadoma obrnil do Lipeta. “Pri nas v Bohinju ti ni vseč, nazaj v dolino te vleče.”

Lipe je presenečen obstal. “Kako pa vi to veste?” je vprašal. “Saj me še poznate ne.”

“Kako te ne bi poznal? Vsa dolina ve, da si tiste Lucije sin, ki je Škantarjeva in se je mlada omožila v dolino, zdaj pa se vrnila in v Škantarjevi bajti stanuje, in najhujši pretepač, ki se še Blažona ne ustraši, je njen sin.”

Lipe je postal rdeč ko kuhan rak. Ali res po vsej vasi nima-jo drugega govoriti ko o takemle otroškem pretepu? Bog sam ve, kolikokrat so se otroci v Vrbi stekli, pa še miš ni zacvilila. Tu pa, take komedije, če je enega fanta malo premlatil!

“Hehehe!” se je smejal Joza v brado, “Veš, vesel sem te, da si mu jih enkrat pokazal. Tisti Blažon, veš, to ti je preteto seme, zaslužil je, da mu je nekdo pokazal mojstra. Medaljo zaslužiš zato, ne pa da se emeriš in si doline nazaj želiš.”

“Saj”, mu je skušal Lipe ogovarjati, “jaz bi bil rad tukaj, ko bi bili stric Balant in bratranec Urh in vsi drugi vaščani nekoliko bolj prijazni. Samo malo, le prav malo, o veliko ne zahtevam, a kaj mi očitajo očetka pijanca in zakaj me z beračem zmerjajo? Mar v Bohinju ni pijancev?”

“Seveda jih je, fant, in še koliko. Ampak oni so domačini, ti si pa tujec. Naši ljudje so včasih do tujcev še nezaupljivi, in morda imajo prav, čeprav bi jaz rekel, da se je bati le tistih tujcev, ki prihajajo sem mogočno in bahato in hočejo, da se jim vse klanja. Ti pa se skaži, da si nekaj vreden, čeprav si pijančev sin in čeprav si tujec. Boš videl, da te bodo ljudje potem še radi imeli, čeprav te zdaj postrani gledajo. Vsak ima toliko veljave, kolikor si je zna pridobiti. Če nimaš denarja, s katerim bi si kupil spoštovanje ljudi, moraš pa drugače pokazati, koliko da si vreden. Za prijaznost in ugled se je treba boriti, dragi moj, take reči ne padajo nikomur same po sebi ko zrela jabolka v usta. Vsak sad mora zoreti, preden ugaja ljudem. Zapomni si to.”

Dospela sta do Jozove hišice. Lipe je pomagal pastirju spraviti kozla v hlev. Potem pa je ostal pri njem prav do noči. Preden se je odpravil domov, je rekel: “Tako rad imam vašega kozliča. Ali ga smem priti včasih pogledat? Veste, tako rad imam živali. Doma smo imeli konje in žrebičke in teleta, tu pa...”

“O seveda smeš priti”, mu je Joza prijazno pokimal. “Ampak, da veš, jaz na tvojem mestu ne bi hodil drugih kozličev gledat. Sam bi si ga prislužil.”

Poslej je prihajal Lipe skoraj sleherni dan v malo hišico pod Studorjem. Pomagal je Jozi pri njegovem delu ali pa sta skupaj hodila v hosto nabirat drva. Le kadar so bili pri njem vaški otroci, Lipe ni maral blizu. Takrat se je še na stezi obrnil in zavil sam

v gozd ali pa domov. Otroci so ga od tistikrat, ko je odstrelil češarek z visoke smreke in premikastil Blažona, bolj spoštljivo gledali in ga nekoliko v strahu srečavali. Preje so mu ob vsaki priliki kazali jezik, v šoli so ga zmerjali in mu oponašali govorico. Zdaj je vse to minilo, nekateri so ga celo v svojo družbo vabili, vendar pa Lipe ni maral več med nje. Vedel je, da se ne bo mogel premagati, če se zopet kje sreča z Blažonom in da bo spet nastal pretep. On pa je tistega večera, ko ga je prišel bratranec Urh zmerjat, materi za trdno obljubil, da se bo varoval vsakih preprirov.

4. Nov sovražnik.

Kmalu po prvem srečanju z Jozom, je prišel Lipe neke sobote zvečer pozno domov. Matere še ni bilo doma. Ni vedel, kaj bi počel in odpravil se je na vas, da poišče mater pri stricu, kjer je delala na dnini. Komaj pa je prestopil vežni prag pri Škantarjevih, že je zadel ob strica Balanta.

“Ali si videl kod Urha?” ga je stric razburjen napadel.

“Kako bi ga videl?” je odgovoril Lipe. “Ves popoldan sem bil v gozdu.”

“Saj prav zato te vprašam. Delavnik je, dela na preostajanje, da mu nismo kos, fanta pa nikoder. Bogve, kam se je zgubil. Sem mislil, da je morda kje v gozdu. Veš kaj, poišči ga in pripelji domov, pa dobiš kovača.”

Lipe se je zavzel. Ōdkdaj je postal stric tako radodaren? Malo je pomislil. Naloga ni bila tako lahka, kot se je zdelo v prvem hipu.

“O, našel bi ga nemara že, našel. Toda kako bi ga domov pripeljal, tega ne vem. Zdi se mi, da me Urh ne bo hotel ubogati, če mu rečem, da mora domov.”

“Povej mu, da te jaz pošiljam in da mora takoj domov. V gostilno, tja k Pogoreleu, stopi najpreje. Morda je tam. In dobro pazi, če je tudi Melkov Peter tam. Saj ga poznaš, kaj?”

“Poznam.”

“Prav. Zdaj pa hodi. Na Melkovega še posebej pazi. Če bo naš z njim, mi pridi povedat. Popoldne sem ga videl, ko se je plazil okoli hiše. Nočem, da mi sina zavaja.”

Lipe je odšel. Zunaj je bila že noč in vse hiše v temi. Le iz Pogorelečeve gostilne je padal svetel pramen luči na cesto. Napotil se je proti njemu.

V veži je prisluhnil. Hrup in šum mu je udarjal na ušesa. Po-

čakal je, da je prišel gostilničar iz sobe. Njega je vprašal, če je škantarjev Urh notri.

“Ali je to tebi kaj mar, smrkavec?” ga je gostilničar zadirčno nahrulil in hotel čalje.

Lipe pa mu je zastavil pot. “Seveda mi je mar”, je rekel. “Njegov oče ga išče.”

Gostilničar se je zganil. “Ni ga, kar sam poglej če meni ne verjameš.”

Lipe je vstopil v gostilniško sobo. Sree mu je v strahu utripalo, še bolj ko takrat, ko je v Kranju iskal očeta po gostilnah. Rad bi bil našel Urha, vendar se je hkrati bal, da bi ga dobil. Urh, o zdaj ga je že poznal! Kar pripravil se je, da ga pretepe, ko bo videl, da ga išče. Toda njegovemu očetu je obljubil, da ga bo poiskal in zdaj mora pač besedo držati, čeprav bodo po njem hruške padale. Urha se je Lipe bal.

Skozi dim in prah je razločil, da Urha ni med gosti. Že je hotel oditi, pa se je za hip še ustavil. Zakaj ga je gostilničar tako nejevoljno zavrnil? Če Urha res ni v gostilni, čemu je bil sirov, ko je vprašal po njem. Ne, tukaj ni vse v redu. Stal je sredi sobe in se ni menil za goste, ki so se radovedno ozirali vanj. Vedel je, da mora Urha dobiti in zdaj je tudi že vedel, da je Urh v tej gostilni.

Tedaj se je gostilničar zopet vrnil in odšel preko sobe proti drugim vratom. Odprl jih je in Lipe je videl, da je tam še ena soba. Ko bi trenil je bil za gostilničarjem in je istočasno z njim vstopil.

V posebni sobi so sedeli za mizo trije moški: Urh, Melkov Peter, tretjega pa Lipe ni poznal.

Gostilničar je prestrašen obstal, ko je začutil, da stoji nekdo za njim. Hotel je vrata zapreti. Toda Lipe je bil urnejši in je stopil za korak naprej. Melkov je v naglici skril puško, ki je ležala pred njim na mizi. Urh je jezno zaklel, ko je zagledal Lipeta.

“Kaj bi rad?” se je zadril nad njim.

“Tebe”, je odgovoril Lipe. “Oče te išče. Takoj moraš domov”. Zdaj ga je tudi pred Urhom minil ves strah. Sam ni vedel, kako je to prišlo.

“Kakor boš ti rekel, seveda”, se je Urh znašal nad njim. “Glej, da se pobereš!”

“Oče te hoče domov”, je mirno ugovarjal Lipe. “Naročil mi je, da te moram domov pripeljati in ne bom se ganil od tod, dokler ne vstaneš in greš z menoj.”

Urhu je zastala sapa. Ta smrkavec si upa takó govoriti z njim. Že je zamahnil z roko, toda Melkov ga je ustavil.

“Počakaj, pomiri se, se bom jaz pomenil s fantom.”

Vstal je in pristopil prijazno k Lipetu. “Prisedi fant”, mu je rekel. Natočil mu je kozarec vina ter ga porinil predenj.

“Ne bom pil”, je rekel odločno, “in tudi prisedel ne bom. Urh mora domov!”

Lipe se je zaničljivo nasmehnil. Vaba. Poznal je to. Enkrat so ga bili že zvalili s polnim kozarcem. Takrat se je udal na očeto-vo prigovarjanje. Ampak danes! Danes že pozna vraga. Ne bodo ga zvalili ne z lepim ne z grdím.

“Ne bom pil”, je rekel odločno, “in tudi prisedel ne bom. Urh mora domov!”

(Nadaljevanje)

Mohorjeva družba

Knjige Goriške Mohorjeve družbe so prispеле te dni in jih naročniki lahko dobijo v naši upravi Avalos 250.

Prišle pa so doslej samo tri knjige. Koledarja bajé italijanska cenzura ni dovolila. Če pride pozneje ne vemo. Dati ga seveda nikomur ne moremo dokler ga nismo prejeli.

Naročniki, ki žele prejeti knjige po pošti, naj nam priložijo 50 ctvs. ko nam pošljejo naslov, in jim bomo poslali knjige priporočeno.

Knjige so prav zelo zanimive:

Najbolj pester so "Z i m s k o u r i c e", zelo posračeno izbrani in poljudni kratki sestavki za pouk in kratek čas, vzeti iz zemljepisa, zgodovine, leposlovja itd. Res sodobna čitanka.

Povest "V s l u ž b i p r i t r i n o g u" je zgodba iz znamenite francoske revolucije, pisana tako živahno in napeto, da jo bodo čitatelji prebrali na dušek.

"S v. V i n c e n c i j P a v e l s k i, a p o s t o l k r š č a n s k e l j u b e z n i" je obširen svetnjski življenjepis, ki ga je napisal dr. Anton Zdešar.

Knjige dobijo lahko tudi kateri jih niso naročili in stanejo brez pravice do koledarja, ki morda še pride, po \$ 3.50, z morebitno poštnino vred \$ 4.—. Denar je treba poslati naprej, nakar bomo poslali knjige priporočeno. Drugače kakor priporočeno jih ne pošiljamo.

Naročnina za prihodnje leto \$ 4.—.

Na prodaj imamo tudi važno in prezanimivo knjigo "L j u b e z e n, z a k o n, d r u ž i n a", ki jo je napisala gospa Milica Grafenauerjeva. Čedno broširana velja \$ 1.50, s poštnino vred 1.70, poslana priporočeno \$ 1.90. Kdor jo naroči skupno z mohorskimi knjigami, mu ne bomo računali poštnine in dobi vse štiri knjige za \$ 5.50 (cts 50 lahko v znakah), in sicer priporočeno.

Priporočamo tudi zbirko devetdesetih prelepih slovenskih narodnih pesmi "B a r č i c a", ki je izšla pred dobrim letom v Trstu in stane 50 ctvs. Kdor jo naroči skupaj z drugimi knjigami, mu jo pošljemo brez posebne poštnine.

Pripominjamo, da so knjige celjske Mohorjeve družbe popolnoma pošle in ne moremo postreči z nobenim izvodom več. Naročnino za celjske mohorjevke za leto 1936 sprejema gospod Franc Lakner, vendar ni sedaj več mogoče garantirati, da bo naročnikovo ime tiskano med člani, ker je bil prvi seznam pravočasno in že zdavnaj poslan v Celje. Naročnina za celjske mohorjevke stane \$ 4.50. Na naročila brez denarja se ni mogoče ozirati.

Za vsa naročila izvzemši celjskih mohorjev se obračajte na
UPRAVO DUHOVNEGA ŽIVLJENJA, AVALOS 250, BS. AIRES.

Mali hišni vrtovi, ki jim pravijo po romanskih deželah patio, so posebnega pomena v vročih krajih, na primer v Argentini, kjer tvorijo posebno poletni sestaven del stanovanja. Po hišah, ki nimajo modernih hladilnih naprav, zlasti ventilatorjev, bi bilo brez patijev poleti življenje neznosno. Primerjaj naše slike in razlago v št. 62 in, na straneh 122 in 123 lanskega letnika Duhovnega življenja.

Hišne vrtove zadnji čas tudi po Evropi vedno bolj gojijo in vedno lepše urejajo. Saj govore o samih vrtnih mestih.

Naj omenimo, da služijo patiji redno samo za razvedrilo, ne pa morda za zelenjadni vrt ali kaj podobnega. In da so pri buenosajreških Slovenkah patiji na splošno slabo zapisani. Njihova skrb — služkinje so po veliki večini — je namreč pomivanje in čiščenje patijev po enkrat ali dvakrat na dan.

Anton Podlogar, Buenos Aires:

Moji materi

Daleč čez vode,
v moj tihi rojstni kraj
hité moje želje
bolj kakor prej kedaj.

Tja, kjer moja mati
nekdaj me zibala
in v skrbeh je zame
tiho vzdihovala.

Vse in več kar mogla
zame je storila.
"Vernega ohrani!"
najbolj je prosila.

Zapustiti moral
mater sem ljubečo.
Vročé je prosila:
"Bog ti daj vso srečo!"

Šla je moja barka
po nevarni poti.
Tebi mati hvala:
Nisem vtobil v zmoti!

Zdaj pa je med naju
božja roka segla,
jaz ostal v tujini
in Ti v grob si legla.

Kratka žalost!
Pri dobrem Očetu
vidiva se skoro
gor v nebeškem svetu!

Slovenski narodni pregovori

Naš novi sotrudnik, znani zbiravec slovenskih narodnih pregovorov in drugega narodnega blaga gospod svetnik Ivan Šašelj, nam je poslal nekaj zbirki slovenskih narodnih pregovorov, ki večinoma niso bili še nikjer objavljeni, in ki ne dvomimo, da bodo našim cenjenim čitateljem v veliko veselje.

Skupno z gospodom Francetom Kocbekom je izdal gospod svetnik pred nekaterimi meseci tucet posebno knjigo pod naslovom **Slovenski pregovori, reki in prilike**. Knjigo je založila celjska Mohorjeva družba in stane trdo vezana za člane Mohorjeve družbe Din 30.—, za nečlane in po knjigarnah pa Din 40.—.

Kakor se nam je tudi sicer posrečilo, da govorijo potom naše revijice slovenskim izseljencem naši najboljši znanstveniki in leposlovci, tako je torej tudi naš novi gospod sodelavec strokovnjak na polju zbiranja slovenskega narodnega blaga, zaradi česar bomo tem bolj pazljivo sledili njegovim zbirkam in razpravam.

Kot uvod v šašljeve zbirke slovenskih pregovorov, ki bodo govorili enkrat na primer o pravici in krivici, drugič o sosedu in sosedu, tretjič o miru in slogi, četrto o vinu in vodi, itd. zbirke, ki bodo torej na pol znanstvene, bi radi podali našim čitateljem vrsto slovenskih pregovorov, ki so morda nekoliko manj znani, pa posebno mikavni, značilni in lepi.

Tudi to naj poudarimo, da je pregovore treba znati čitati in razumeti. Treba jih je brati z dobro voljo in skoro pobožno. Kdor pregovora **noče** prav razumeti, ga bo prav lahko zlorabil. Pregovor je namreč skoro vedno kaka primera, star slovenski pregovor pa pravi o primerah, da vsaka šepa, to je, da je nepopolna, kar velja torej tudi o pregovorih.

Kateri pa bodo brali pregovore počasi, premišljeno, z dobro voljo in kakor smo zgoraj rekli skoro pobožno, bodo našli v njih mnogo duhovnega veselja, užitek in v zlatih življenjskih naukov. Hkrati bodo težko na kak drug način bolj neposredno zaživel s slovensko domovino kakor ob slovenskih narodnih pregovorih, v katerih se tako jasno zreali mišljenje, čuvstvovanje, domišljija in nadarjenost slovenskega ljudstva in njegov celoten značaj, ki nam je tem ljubši čim bolj daleč in čim dalj časa že živimo v tujini. Vsak je primeren za daljše premišljevanje, zakaj v vsakem je skrita bogata življenjska modrost. Slovencem v Južni Ameriki pa bodo slovenski narodni pregovori nemara še zato ljubši, ker smo tako zelo vajeni španskih narodnih pregovorov s katerimi je prepojena vsa tukajšnja govornica. Jasno je, da puščamo globokoumnim španskim pregovorom vso veljavo. Še bolj pa je jasno, da

nam bodo naši domači slovenski pregovori še veliko ljubši.

Še to naj pravici na ljubo povdarimo, da je vzeta naša današnja zbirka večinoma iz zgoraj omenjene knjige našega novega gospoda sodelavca.

Pregovori o življenjskih izkušnjah slovenskega človeka, posebno slovenskega kmeta:

Ženiti se je treba z ušesi, ne z očmi.
Ženi se pri sosedu, posojila išči v deveti vasi.
Kdor denarja priženi, svojo voljo zaženi.
Žena pusta, mož gotovo pijanec.
Zakon brez otrok — brez solnca dan.
Očeta, treba spoštovati, če bi bil tudi škopnik.
Pameten gospodar čuva tudi sosedovo hišo pred ognjem.
Noben kvas ne vzhaja rajši od dolga.
Pri vsakem uboštvu je pol lenobe.
Kdor z denarjem kam ne ve, naj hišo zida in se pravdati začne.
Velik ropotec, ampak malo melje.
Dota se zmota (kakor klobčič sukanca), štor (slaba žena) pa ostane.
K sodnemu dnevnu ne bo trobil.
Kjer laž kósi, tam ne večerja.
Jamrovcu vzemi, báhovcu daj.
Kolikor ljudi, toliko pameti.
Brez muje se ne obuje.
Čič ni nič, delávec je hlebávec.
Otrok ne more očeta, tajiti, saj mu goljuf pri očeh ven gleda.
Pet krav za en groš.
Rad ostani, kjer pojó, hudobni pesmi nimajo.
Kaj bi kotel ponvice brisal.
Krava črna, mleko belo.
Vrana vrani ne izkljuje oči.

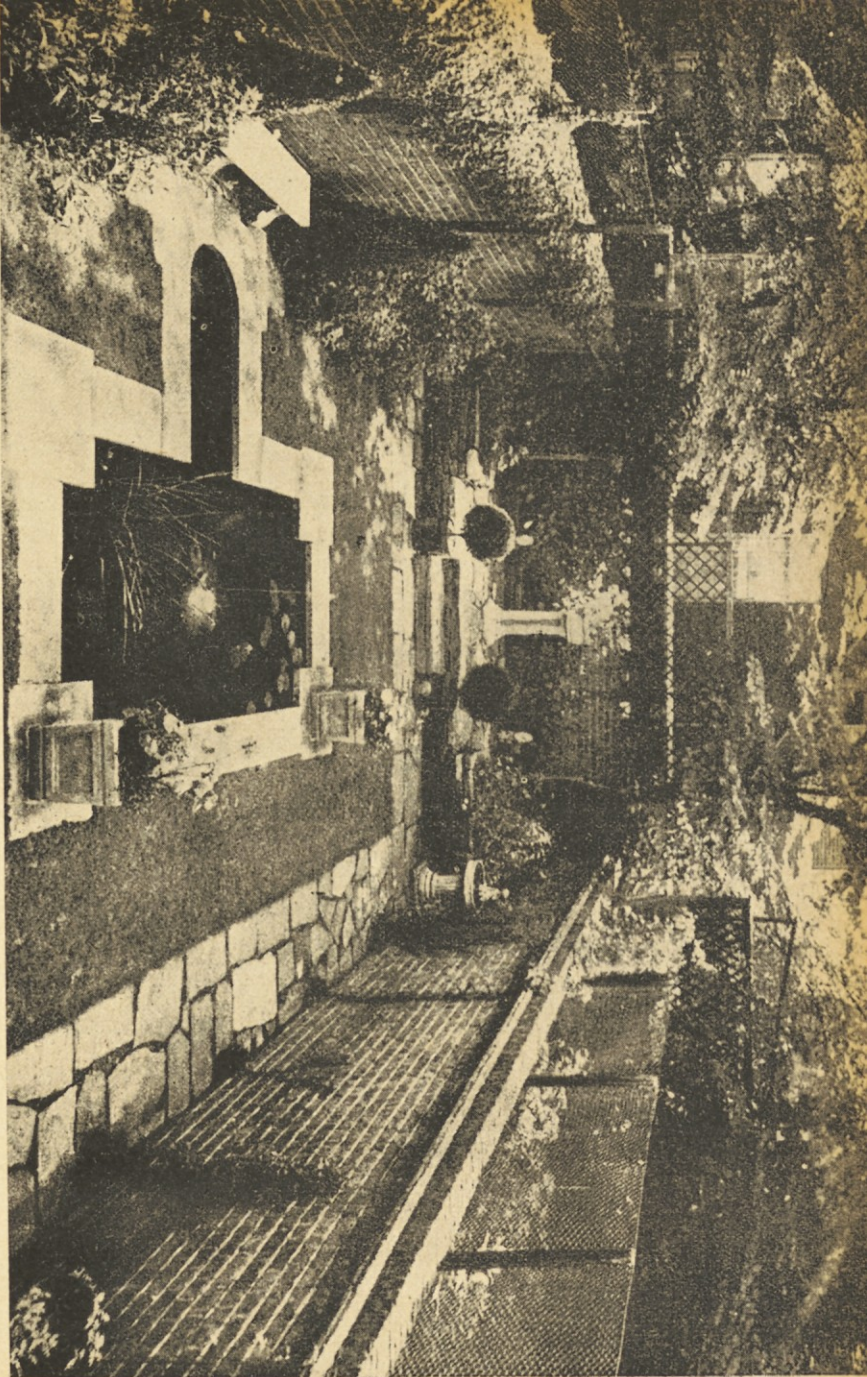
Čeprav ne pogosto, odseva vendar večasih tudi iz slovenskih narodnih pregovorov čisto neprikrita, koristolovska in vse obsodbe vredna sebičnost:

Kdor ima groš, ta je mož.
Bogatemu je vsaka stvar lahka.
Kdor brez mene jé, meni prijatelj né.
Meni (očetu, gospodarju) luč, tebi (sinu, nasledniku) ključ.
Ni pošteno platno, toda koristno.
Kjer krave teletijo, kobile žrebetijo in žene umirajo, tam gospodarstvo dobro uspeva.

Na splošno je vendar mišljenje in čuvstvovanje slovenskega človeka vse povezano z Bogom, ukoreninjeno v njegovo vero, upanje, ljubezen in na sploh v krščanska načela:

Nismo svoji, ampak božji.
Ni sreče tam, kjer ni Boga.

Lep vzgled, kako je mogoče tudi majhen prostor spremeniti v zelo ljubek patio, hišni vrt.

Kdor dela brez božjega blagoslova, cepi mladiko na suho drevo.
Bog je dober, a deca mu je poredna.
Kogar Bog ljubi, ga s križi obiskuje.
Bog zapre ena vrata, a odpre stotera.
Kdor v Bogu živi, v Bogu umrje.
Je dal Bog kravico, bo dal tudi travico.
Kadar nevarnost do vrha prikipi, božja pomoč več daleč ni.
Bogu posojuje, kdor revežu daruje.
Kar se revežu da, nič v skrinji se ne pozna.
Kdor drugemu dooro stori, sam sebi spravlja.
Kadar je žakelj poln, pa se razveže.
Vsak človek ima svoj križ, če bi imeli vsi enega, bi se pa stepli zanj.

Tudi marsikak lep in pomemben naroden običaj ali pobožno verovanje odseva iz slovenskih narodnih pregovorov:

Ko se uležeš h počitku, odpni srajco, da bo mogel angel varuh počivati na tvojih prsih.
Kadar sneg gre, v nebesih strižejo ovce.

Marsikatera kriva vera:

“Napravi luč, sicer jo napravim jaz”, je rekel Bog preden je poslal strelo v hišo.
Petek, siab začetek.
Kadar ob poroki dežuje, gre bogatija skupaj.
Rdeča brada, pol vraga.

Nekateri pregovori so hudomušni:

Ko se Vlah izleže, valje v torbo seže.
En Kranjec velja za sto Židov.

Stara kitajska umetnost. Kitajci so danes številčno daleč najmo-
gočnejši narod na svetu, saj govori njihov jezik 430 milijonov ljudi.
V starih časih je bila tudi njihova kultura prav znatna. Ni dvoma,
da bodo igrali v zgodovini še veliko vlogo. Pričujejoče umetnine so
stare dobrih 250 let in sta obe zgornji izdelani iz porcelana, desni
spodnji možakar s slavno kitajsko kito v rokah pa je izrezljan iz
slonove kosti.

Baraga

(Nadaljevanje)

V jutru 21. avgusta 1854 je dospel v Sault. Slavje škofovskega posvečenja je minulo in težke skrbi so prežale nanj. Veliko pisem ga je že čakalo.

Nastanil se je pri jezuitih, z eno sobico se je zadovoljil. Lesena cerkvice je bila Baragova prva stolnica, sobica v tuji leseni hišici pa njegova škofijska palača.

Brz je začel urejati svoj vikariat. Nastavil je novodošle duhovnike in je neprestano obiskoval misijone, če so le bila jezera odtajana ali sneg ne previsok. Večkrat je tudi zdaj na starost moral prenočevati na debelem snegu v največjem mrazu. Indijanščine je malo duhovnikov znalo, zato je povsod imel dovolj dušnopastirskega dela. Duhovniki niso poznali razmer in jim je moral biti tolmač in svetovalec. Nekateri je predčasno moral posvetiti, ker so vsaj največje naselbine morale imeti duhovnika; zato so ga ti mladi misijonarji neprestano skrbeli; tudi so potrebovali bodril, ker so morali živeti v apostolskem uboštvu.

Ko je v L'Ansu v škofovskem ornatu prvič stal pred rdečkožci, katere je bil po večini sam krstil, se je zjokal od ganotja, še bolj ganjeni so bili njegovi verniki, ker jim še noben škof ni bil spregovoril v sladki materinščini.

21. oktobra je posvetil prvega duhovnika. Drugi dan mu je na novi maši pridigal, nato ga je takoj poslal v službo.

Pozimi l. 1855 je Indijancem sestavljal svojo zadnjo knjigo. Potem se je pa zopet začelo neprestano potovanje, mesec za mesecem, leto za letom, dokler se ni zgrudil. V dnevniku beremo, kako je "spovedoval ves dan", "spovedoval 3 dni skoro neprestano"; ali pa: "Nedelja. Dan izrednega dela. Od 4h zjutraj do 10h ponoči sem delal neprestano; izredno veliko spovedovanja, 5 govorov, 23 krstov, tri sem birmal, cerkev je bila nabito polna."

itd. Dnevnik imenuje čedalje več misijonskih postajic, ki so kmalu dobile lastne dušne pastirje in cerkve.

Ganljiv je bil njegov prvi škofijski obisk na Bobrovem otoku. njegovi nekdanji misijonski podružnici Krivega drevesa, opisal ga je 28. julija 1855 sestri Amaliji: "Mnogo starih Indijancev in Indijank je prišlo k meni in so me kleče prosili za blagoslov, pa hvaležno pristavili: "Oče, ti si me krstil, prav ti, dolgo je že o dtega." Drugi so dejali: "Moji starši so mi pripovedovali, da si me ti krstil, takrat sem bil jaz seveda še čisto majhen otrok." Zdaj pa imajo že sami več majhnih otrok okrog sebe. Vsi so bili veseli, da so od svojega starega misijonarja prejeli škofovski blagoslov."

22. julija 1856 je Lavtižar omenil v svojem pismu: "Ubogi škof je bil pozimi tukaj in ni imel ne enega dolarja." Vsi velikanski zneski, ki jih je bil prinesel iz Evrope, so torej že šli. tako kričeče potrebe so bile. Zlasti šolstvo ga je veliko stalo. Odkod bo poslej dobival kritje?

Vendar bi človek sodil, da je Baraga v prvih škofovskih letih užil veliko duhovnega veselja, saj sta njegova duhovska vnema in ljubezen do žrtev našli dovolj priložnosti. Toda za vse svete l. 1856 beremo v dnevniku: "Danes je moja tretja obletnica škofovskega posvečenja. Zelo žalosten dan. Najrajši bi dejal z Jobom: "Oni dan naj se povrne v temo!" Da je moral silno trpeti, se vidi iz opombe k 15. decembru: "Zopet so me obšle misli, da bi se odpovedal. Ko bi le vedel, kaj je božja volja!"

Pri svojih belokožcih — rudarjih in trgovcih — je videl prav veliko zlega, v svojih duhovnikih pa večkrat šibke in nepopolne delavce, zato se mu je bodočnost vikariata odražala v čedalje bolj temni luči, zlasti ko je bil sam tako tenkovesten. V tej malodušnosti je začel skoraj zdvajati tudi nad lastnim zveličanjem, kakor da bi velik del krivde nad neuspehi nosil sam. Bog ga je trdo preizkušal.

V Saultu je rad pomagal jezuitoma pri dušnem pastirstvu; ker je znal več jezikov, je imel ob nedeljah včasih po 4 pridige, za vsako narodnost posebej. Indijancem je tudi pozimi z veseljem nosil sv. popotnico. Vso zimo 1855-56 sta prihajala dva Indijanca k njemu, da ju je učil.

(Dalje prihodnjič.)

Argentinski Filmi

XV. FILM

Zdravniki brez vesti

(Nadaljevanje.)

V aristokratski ulici Charcas 1615 je imel svoj zavod za lepoto neki J. V. Mitre, ki se je tituliral "doktor estetične kirurgije". V isti ulici 1705 se nahaja jugoslovansko Kraljevsko poslanstvo, zato jo je lahko najti. Kar celo dvonadstropno hišo je imel v najemu. Pri njem je bil uslužben tudi neki Slovenec.

Možakar je delal velikansko reklamo po časopisju, posebno po revijah za ženske. V svojih oglasih je vsakomur kdor jo le hoče ponujal absolutno lepoto. Vse je popravljajal: nos, usta, noge, roke, kožo, lase, boke, ušesa, grudi. V njegovih oglasih kakor da bi bil človek čital: "Dajte mi egiptsko mumijo in prelevil Vam jo bom v nedotaknjeno Suzano." Trgovina je seveda bajno uspevala. Toliko avtomobilov je ves dan stalo pred njegovimi vratmi da so dobesedno zavrli promet. Vse je šlo gladko. Njegovi delni uspehi pri popravah nosu in ust so dali zavodu nedopovedljivo slavo in tako bajnih dohodkov, da so se prevzeli lastniki sami, ki kljub veliki podjetnosti najbrže niso mogli niti slutiti, da se dajo bogate buenosajreške gospe tako imenitno vleči za svojo lepoto in so pripravljene plačati zanj vsako ceno. Ko so imele milostljive buenosajreške gospe popravljena usta in nosove in ušesa in boke in prsi in nohtove in kar je še podobnega, so si zaželele postati tudi vitke kakor silfideje. Nič lažjega kakor to! Odstraniti je treba preobilo maščobo in stvar je urejena. Tako je začel olepševalni zavod v ulici Charcas tudi z velikimi operacijami. Ampak: operirati je treba znati. Gospodje od Institut de beauté pa niso bili — kakor bomo pozneje videli — ne operaterji, ne zdravniki. Toda kaj zato! Saj lahko spravi honorar tudi operater, ki ni zdravnik. Ravno ta preveliki pohlep pa je postal usoden za Institut de beauté in za

Partija iz vrta gospoda Clarence Stetson (Bangor Maine, Severna Amerika) Moncloa v Madridu. Taki vodnjaki in vodopadi so po zasebnih vrtovih in patijih seveda redki, posebno po mladih ameriških novih deželah, čeprav tudi Argentinci zelo skrbno urejajo svoje patije in se ne bojijo zanje tudi znatnih stroškov. Po okusno urejenih in pretirano čistih patijih sodijo zlasti vrednost hišne gospodinje.

njegove lastnike. Že ena izmed prvih pacientinj je bila inficirana. Vnela se ji je trebušna mrena, vnetje zoper katero ni pomoči, če je že količkaj bolj napredovalo. Umrla je. Sorodniki so javili zadevo oblastem. Med mnogimi drugimi zanimivostmi je prišlo na dan, da je "čudežni gospod doktor" res samo čudežen doktor, kar ni koncem koncev v Argentini nič tako čudnega in kar tudi naša kolonija iz svoje lastne izkušnje dobro ve. Institut de beauté so zaprli in zapečatili, njegovega lastnika pa so odpeljali za mreže. "Sic transit gloria mundi — tako mine slava sveta!" Samo to srečo imajo brezvestni zdravniki in njihovi nediplomirani tovariši, da gredo korenine ženske nečimurnosti do pekla, da je ne bo zato nihče iztrebil iz sveta in da ne sprejmejo bogate ženske, ki nimajo resnejšega dela nobenega nauka, ki bi stopal njihovi nečimurnosti na rep. Zato zaradi njih tudi jaz ne bom izgubljal besedi.

Pametnim Slovenkam pa tole:

Le skrbite za svojo prikupnost in lepoto! Najboljše in pravzaprav prav edino kolikor toliko zanesljivo sredstvo zanjo je zdravo in pošteno življenje in mirna vest, ki bo dala Vašemu obrazu in vsemu Vašemu izrazu neko nerazložljivo prikupno svežost in mirnost, ki naredi lep vsak obraz in celo v težavah življenja tja do globin veselo vsako žensko sree. Čista duša, čisto telo in čista čeprav okusno-preprosta obleka bosta še posebno veliko pripomogla h Vašemu čaru. Tako pridobljena prikupnost in lepota ima še to važno prednost, da je najcenejša, najboljša in da najdalj časa traja. Nič ne dvomim, da Vaša lastna izkušnja, slovenska dekleta in žene, razločno govori, da imam prav.

Seveda, vedno ne traja nič na svetu. Žal, ali hvala Bogu, kakor se vzame. To resnico je najbolj pametno mirno vzeti na znanje in izluščiti iz nje vse koristne nauke, ki nam jih lahko nudi.

Slovenke so v našem mestu in v splošnem na dobrem glasu. Seveda: mesto je veliko in nevarnosti je mnogo, zato ni čuda, če katera zaide in se izgubi. Vsake sem žalosten, o kateri kaj podobnega slišim. Že če vidim katero na poti v pogubo, ki se začne navadno z pretirano nečimurnostjo v negovanju svojega obraza in telesa. Sredi žalosti me mora vendar prijeti včasih tudi smeh, ko vidim kaka preprosta naša dekleta našemljena v "toaletih" kakor jih nosijo njihove bogate gospe. Mislim, da se tako ne godi samo meni, marveč vsem pametnim ljudem, samo da tega ni lahko praviti. H dragim modernim toaletam je treba namreč tudi primernih kretenj, ki se jih naše služkinje niso mogle naučiti, ker

zanje niso imele prilike, zato so v takih pretiranih oblekah res smešne. Pa še kako! Posebno če segajo tudi po drugih umetnih pripomočkih za lepoto in mikavnost, ki si jih morejo omisliti bogatinke vsaj kolikor toliko pristna in nepokvarjena, naše služkinje pa morajo tudi tu gledati na centave in kupovati manjvredna lepčila, ki se na obrazu in telesu preprostega dekleta le prerade ali kar navadno izpremene v grdila. Da nič ne omenim stalne škode za resnično lepoto kože in zdravja, ki je običajna posledica pretiranega šminkanja in lišpanja posebno z manjvrednimi lepčili, saj je znano, da se ženske, ki jih rabijo, že po kratkem času nenašmin-kane in nenališpane ne morejo več pokazati v javnosti, tako zelo so umetne kemikalije iskvarile njihovo kožo in naravno lepoto.

Toda, preveč sem zašel. Naj zato kakor treba končam film o zdravnikih brez vesti.

Bolezen je nesreča, dvakrat velika v tujini. Še najmanjša pa bo, če zaupaš sama sebe in samega sebe rokam večšega in zanesljivega zdravnika. Veščega in zanesljivega zdravnika ni lahko najti, posebno izseljencu. Slovenska izseljenska društva bi se morala tudi za to zavzeti, da preskrbijo svojim članom za slučaj bolezni večšo zdravniško pomoč, o čemer so obširneje razpravljali odlični članki o Slovenskem ženskem domu, ki jih je bilo Duhovno življenje pred kratkim objavilo.

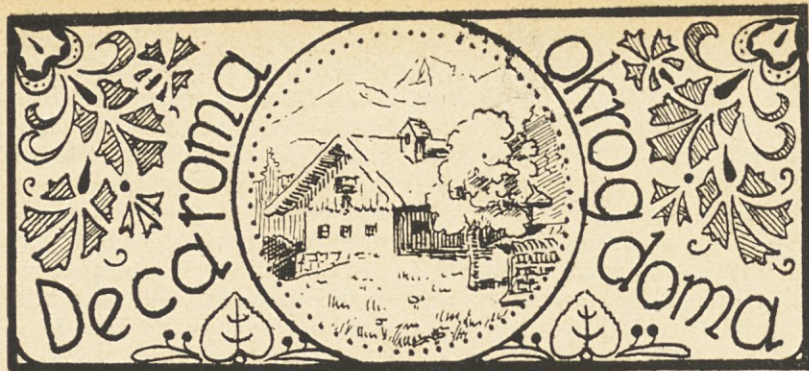
(Dalje prihodnjič)

Slovenski Tednik

prinaša mnoge dnevne novice iz naše nove in stare domovine, kakor tudi najvažnejše svetovne vesti, in razne socijalne in druge članke. List izhaja že šesto leto in ga izdaja slovenska prosvetna organizacija, urejuje pa Ivan Kacin.

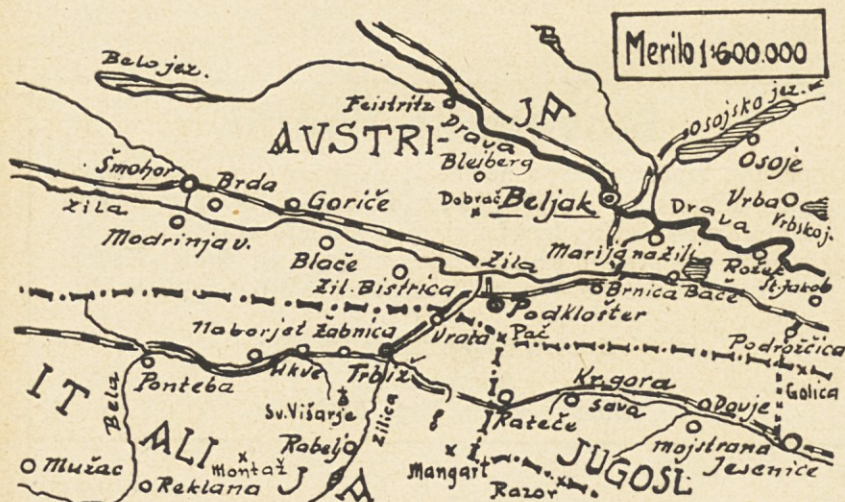
Letno stane \$ 5.— m|n. Za inozemstvo \$ 6.— m|n. Naš naslov je:

Uprava Slovenskega tednika
Añasco 2322.
Buenos Aires, Rep. Argentina.

Med Ziljani

V Zilski dolini je skoro v vsaki vasi še košata lipa, pod lipo pa po dve klopi druga nad drugo. Ob "cerkvanju" se razporedé po klopih godei. Mladeniči in dekleta se zbero po opraviilu pod lipo ter pričakujejo poldneva. Ko zazvoni, se moški odkrijejo in vsi tiho molijo. Komaj pa zvon utihne, zagodejo godei, fantje in

dekleta pa naredi okrog lipe kolo in plešejo. Na širokem prostoru nasade na kol nov sodček, da se vrtil. Vrh kola visi venec. Kreпки kmečki fantje na konjih v najhujšem diru in z železnim kolom izbijajo sodčku dno. Kdor dno prvi prebije, dobi za plačilo venec. Po igri pa zaplešejo fantje in dekleta "Prvi" (raj) pod lipo.

Poiščite na zemljevidu, ki ga danes objavljamo, reko Zilo okrog katere se razprostira Zilska dolina, in vse druge kraje, ki jih omenja današnja številka Našega mladega rodu.

Ksaver Mesko

V preteklem letu je praznoval svojo šestdesetletnico eden največjih in najpriljubljenejših slovenskih pesnikov in pisateljev, K s a v e r M e š k o. On je bil prvi slovenskih pisateljev, ki so ga prevajali v tuje jezike. Rodil se je leta 1874 pri Sv. Tomažu v Slovenskih goricah. Postal je župnik in je dolgo let služboval pri Mariji na Zili na Koroškem. To je postala njegova druga domovina, od katere se je težko ločil šele po vojni, ko so ga pregnali iz njegove ljube doline. Naselil se je v Jugoslaviji na Selih pri Slovenjem gradu, kjer

živi še sedaj. Iz njegovih del odseva ljubezen do Boga, ljudstva in domovine. Kdor jih bere s srcem, mora postati dober, toliko miline in srčne dobrote je v njih. Izmed njegovih številnih del so se med mladino najbolj priljubile njegove tri knjige Mladim sr-

cem, ki jih je izdala Mohorjeva družba. V njih nam riše Meško prečudne pa tako domače zgodbe o Vančku, ki je romal na goro, o Poljančevem, Cenuku, navihancu, ter o Martineku, ki je iskal raj na zemlji. To so pravljice in povesti, ki jih je mladina kar požirala. Poleg zgoraj omenjenih knjig, je spisal Meško še nešteto drugih stvari. Najbolj znana njegova dela so še: Ob tihih večerih, Mir božji, Na poljani, Njiva, Povesti in slike, Sosedov Pepček, Henrik, gobavi vitez, in druga.

Številka 74 našega izseljenskega lista Duhovno življenje je prinesla o gospodu pesniku in pisatelju Francu Ksaverju Mešku zelo lep daljši življenjepis, ki naj bi ga za gotovo prebrali vsi naši že bolj odrasli slovenski izseljenski šolarji.

Nadalje morem sporočiti ob tej priliki vsej slovenski izseljenski deci preveselo vest, da je napisal gospod Meško nalašč za nas prelepo igrico, ki jo je poslal našemu listu in jo bomo objavili v eni prihodnjih številk Našega mladega rodu, na katero pa že sedaj opozarjamo. Danes pa že prinašamo Meškovo lepo pripovedovanje o njegovih ljubih šolarjih, iz katerega je najbolj razvidno, kako rad ima Meško mladino, mladino, ki jo uči v slovenski domovini, pa tudi izseljenčke, na katere misli, čeprav živimo tako daleč.

Ob njegovi šestdesetletnici se tudi slovenska izseljena deca hvaležno pridružuje voščilom vsega slovenskega naroda in želi velikemu pesniku in pisatelju, naj ga ljubi Bog čuva še dolgo našemu narodu.

NA OBISKU PRI MEŠKU

“Jaz hodim ob nedeljah k Devici Mariji na Zili k maši, ker je tam slovenska pridiga”, mi je dejala moja sopotnica, ko se je vlak ustavljaj pred Beljakom, in je še pristavila: “O, Meško je prijazen in tudi bogoslužen gospod!”

“Glej jo, sodbo!” sem si rekel in sem izstopil. Premeril sem Beljak ter se napotil po zložni vkrebrici proti Meškovi župniji.

Ta kos slovenske zemlje je ves drugačen kot gorenjska stran. Nje čudno oblikovani vrhovi se zde kranjskemu očesu, ki je vajeno mirnih naših hribov, kakor pohabljeni; če bi jih narava bila spočela v pijanosti, bi jih skoro ne mogla roditi drugačnih. Ta kos slovenske zemlje je bolan. Vprašal sem dvakrat za pot; prvič sem moral govoriti nemški, drugič sem se menil s pastirico, šibko

deklico — in o slovenščina, ti jezik vseh jezikov, ti sladka mešana slavlčevega polunočnega narečja in rezkih krikov kraljevojeznih orlov, ki se za plen borijo nad prepadom, ti gibčni veter vonjivih blagoglasij, ti čista jasnost, bolj čista od jutranje pozornosti neba, ti zlahetni sok, sladak in opojen kot staro vino, tu si bila kakor nebogljeno dete, ki je zamenjalo za prožnost lastnih nog okornost tujih bergel. Severno krilo slovenskih pljuč je jetično; tujina g^z je razjedala in razgrizla. Vse nade, da se nam kdaj rané zaelijo in da bomo še kdaj pili sočni zrak svoje zemlje z zdravimi dihali, so nade jetičnika, ki najbolj upa, ko je smrt najbliže. Tem ranam ni vzknila zdravilna roža in le naša skrb in naše samozatajevanje bo storilo, da morda zvapnene.

Ko sem zavil okrog roba, se mi je prikazala Meškova cerkev. Stara gotska stavba, s potlačenim zvonikom tistega značilnega nemškega tipa, ki takoj spominja na mračnega, vase pogreznjenega modrijana, upornega in nezadovoljnega reformatorja. Stopil sem še mimo nemške šole in nemške gostilne ter se znašel pred čednim, enonadstropnim, župniščem, ki je prijazno pozdravljalo z oken z zelenim in rdečim pozdravom rož. V veži sem srečal staro žensko, Meškovo gospodinjco.

“Kje je gospod župnik?”

“Mislim da modlijo.”

Medtem je že vstopil Meško z brevirjem v roki iz cerkve in me spremil v svoje stanovanje.

Meško je v življenju tak kot v knjigi: mehak, obziren in vljuden. Zdi se, da mu je surka potreba in galantnost dolžnost. Njegov drobní rahlo začrtani obraz — zlasti, ker je obrit, spominja močno na žensko — se je sedaj ko se mu na temenu boči globoka pleša, precej podaljšal. On govori mirno, skoraj brez kretenj, s štajerskim naglasom, z vljudnim nasmehom na ustnicah in z neopaznim humorjem, ki mu poseva le v lepih očeh. Ko se nit pogovora pretrga, zamrmra nerazločen “Hm, hm!” ali vzdihne: “To je hudo, o, to je hudo!”

(Izidor Cankar, Obiski.)

Nasi mali

Je pač tako z otroki kakor s sončnimi žarki: včasih so nam silno neprijetni in sitni, a vendar jih imamo vsi radi.

Grem včasih v šolo, kakor bi šel v mesnico; včasih pa mi je skoro potrebna, da se med mladimi senci in nedolžnimi dušami razvedrim. Zakaj to je resnica: največji originali, najbolj zanimivi ljudje na svetu so otroci, veliki in mali — starci, starke, deca. Čim manjši, po učenju, tem originalnejši.

V prvi klopi prvega razreda sedita dva taka originala. Eden bledega, belega lica, a z lasmi tako črnimi, da mi je, ako ga kdaj malo pokečkam, kakor da segam z roko v črnilo. Drugi zdrav, zagorel kakor kak Črnogorček, ki hodi dan na dan pod pekočim soncem svoje domovine razoglav ali le z majčkeno rdečo čepico na glavi.

Opominjati ju ni treba nikoli. Sedita mirno, obupno vdana v svojo usodo, da merata dnevno prebiti tri, štiri ure v šoli; ne odgovorita pa nikoli nič. Pol ure jima lahko prigovarjam na vse mogoče načine, lepe in grde — izgubljen trud! Nobeden ne odpre ust. Niti ne nasmehljata se, če jima po vseh dolgih in brezuspešnih poskusih zagrozim: "Usta bodo vama skupaj zrastle, da še jesti ne bosta mogla. Kaj pa potem?" Drugi se hihetajo in kriče: "Lena sta tako." A ona mirna, kakor, da ju ves svet čisto nič ne briga, kakor da ga niti ni.

Komaj se za korak oddaljim, sedi črnolasec spet resen in strog na koncu klopi in drži mali roke pokorno na klop. Zagorelemu Črnogorčku pa že kima glava na prsi in mu čez nekaj hipov prikimajo čisto na klop. Po šoli zašumi: "Vojvoda spi!" — Vprašam sestro: "Pa doma tudi ves čas spi?" — "Tudi." — Smili se mi, pa mirim male nemirneže: "Pustite ga, naj spi." — Na tihem pa se čudim: "Tako krepak in zdrav dečko, pa venomer spi. A morda mu ravno to obilno spanje daje tako sveže zdravje."

Ves drugačen je mali Šluderman v drugi klopi. Temu se kar

bliskajo oči, kadar razlagam. Z rokami in s prsi se nasloni naprej, na klop, da mi je bliže in bi bolj slišal. Ni še vpisan v imenik, ker še ni dopolnil šest let. A hodi v šolo že od velike noči sem, joka doma, če ga ne pustè. Zapomni si vse, saj vsako mojo besedo kar požira. Če kdo ne zna, zamahne zaničljivo, in kakor bi ga trpinčilo to neznanje, z roko po zraku in vzklikne glasno: "To sem jaz že davno znal."

A tudi izpolnjuje, kar ga naučim. Ne le, da pri molitvi drži roke sam zgledno, doma uči še odrasle, kako jih naj drže. Rado-veden sem, kaj bo nekoč iz njega.

V prvi klopi sedi še Svetnik, majčken, beloličen, živ. Ta mi vedno kaj pove o svoji obleki. Da zdaj nima čevljev, a drugo obleko da ima; klobuk pač en sam in še ta ni posebna lepota. Kadar bo imel čevlje, bo prišel v cerkev. Bosega da ga ne pustè.

Tik njega majčkeni Tof. Služi z mamó vred. Če ga vprašam, pač odgovori, a tako sramežljivo in skrivnostno da ga najbrž še sosed Svetnik ne sliši.

V zadnji klopi sedi njegov starejši brat, podjeten in od sile pogumen, a tudi na moč prebrisan. Tudi ta že služi.

Zagleda se zadnjič nekoč dvoje deklic skozi okno, za njima druge. Nastane tiho šepetanje, pridržano nasmihanje. Glava za glavo, pogled za pogledom se obrača proti oknu. "Tof orje!" zaseka hipoma radosten, napol smejoč se glas v napeti, s silo kročeni nemir. Haló po vsi šoli. Mali Šluderman skoči, da bi bolje videl, na klop, zaploska z rokami in vpije: "Tof orje! Tof orje!"

Pogledam skozi okno. Resnično. Tof orje! Počasi, kakor v globokoumnem premišljevanju stopata vola po njivi; deklica, za spoznanje večja od Tofa, ju goni. Tof globoko sključen nad plugom, drži krčevito plužnici, ki ga svojeglavno premetavata od desne na levo, od leve na desno. "Pravzaprav orje plug s Tofom", sem pomislil in se moral še jaz nasmejati, ko se je radostila vsa šola: "Tof orje!" Šluderman je stopil povsem gori na klop, krilil z rokama in se na glas smejal: "Tof orje! Tof orje!" — "Pa nisi še videl nikoga orati?" ga pokaram. "S klopi, sicer boš oral ti s svojo glavo, če padeš."

S poukom je bilo tisti dan pri kraju. Vsem je zmešal misli in razpršil zbranost nesrečni Tof, ki je moral v potu svojega obraza orati, ko so njegovi vrstniki lepo mirno sedeli v šoli in se mu smejali.

VIGILOVE POVESTICE

so gotovo najboljše, kar premore Južna Amerika v mladinskem slovstvu. Doslej je izšlo 86 povestic vezanih v ravno toliko knjižic in tiskanih na finem papirju in bogato in res umetniško ilustriranih. Stanejo samo po deset centavov, dobite pa jih v vsaki knjigarni. Knjižice so sicer majhne, ampak naravnost razkošno opremljene in samo zato neverjetno cenene, ker jih tiska gospod Vigil v svoji lastni tiskarni in v ctotisočeri izvodih. Poizkusite in Vam ne bo žal. Vašim otrokom z bodo bu-dile te povestice domišljivo, jih zabavale, učile in boljšale, pa tudi Vi sami jih boste brali z veseljem.

Iz naše bogate zaloge slovenskih knjig Vam posebej priporočamo:

Ljubezena družina,
knjigo, ki bi jo morali dobro poznati vsi, kateri so ali hočejo postati ženini in neveste. Stane \$ 1.50.

Protinovim svetovom,
knjiga, ki bi jo morali poznati vsi, kateri živimo v Ameriki. Izšla je pred kratkim v Gorici. Stane \$ 1.50.

Visoška kronika,
ena izmed najboljših slovenskih povesti. Stane \$ 1.50.

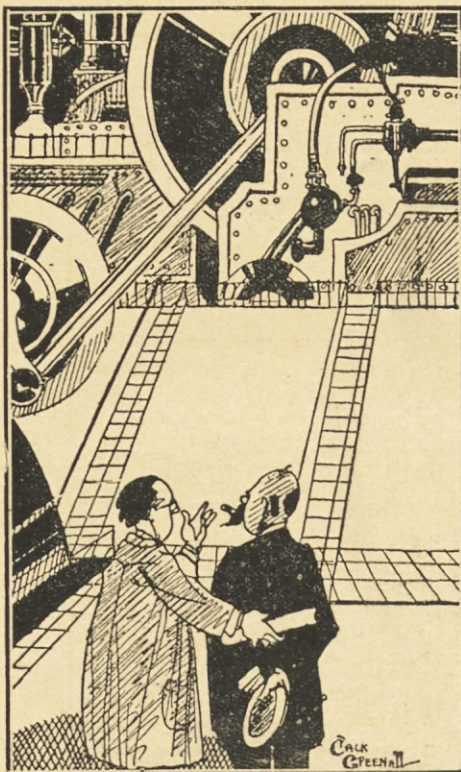
Mladijunaki,
najpripravnejša čitanka za slovensko izseljensko mladino, 80 strani in 28 celostranskih slik. \$ 0.50.

Za \$ 5.— Vam pošljemo vseh teh petero knjig priporočeno kamorkoli v Ameriko. Ne zamudite te lepe prilike. Najlepše velikonočno darilo.

Uprava Duhovnega življenja,
Avalos 250, Buenos Aires.

Dr. **JUAN ANGEL
MARTINOLICH**
odvetnik
MONTEVIDEO 491
U. T. 35-5223

NAŠE SESTRE na DOCK SUDU
so otvorile otroški vrtec v ulici M. E. Estevez 1200, kjer sprejemajo otroke od 2 let naprej. Podučujejo odrasla dekleta v ročnih delih, petju in raznih jezikih

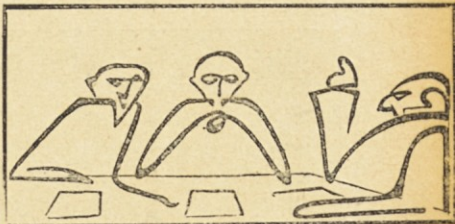

SIJAJNA IZNAJDBA

V Severni Ameriki so iznašli nov stroj. Če ga povsod upeljejo, bo v treh dneh konec brezposelnosti. Stroj je pa tak, da potrebuje sto delavcev naredi pa toliko kolikor bi naredil en delavec sam.

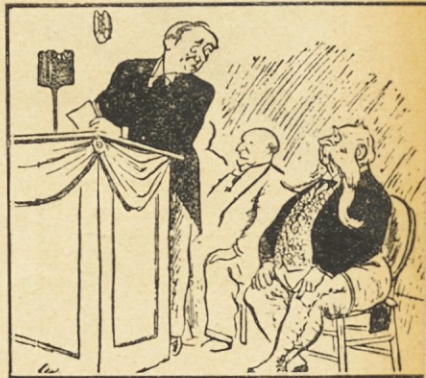
Političen govornik sredi govora svojim zvestim: Kako pa naj pravzaprav zdelam naše nasprotnike, ali kot fašiste ali kot komuniste?

Predsednik zveze tovarn za orožje: Cenjeni tovariši! Z zadoščenjem ugotavljam, da se oborožujejo vsa ljudstva zemlje, da se oborožujejo zelo potrpežljivo...

Milostljiva gospa, izvolite tukaj Vaš kožušček, Vi pa mi, prosim, vrnite psička moje gospe, ki ga imate za vratom.

Boletín de la Misión Católica Eslovena
Službeni vestnik Slovenske katoliške misije

CERKVENI KOLEDAR

31. marec — četrta postna nedelja — slovenske božje službe kakor po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

1. april — ponedeljek — spomin svete mučenice Teodore, ki je bila za časa cesarja Hadrijana do smrti mučena zaradi stanovitne vere v Kristusa in pokopana poleg svojega brata Herma, tudi mučenca.

2. april — torek — spomin svetega Frančiška Pavelskega, ustanovitelja reda Najmanjših bratov, slavnega vsled čednostnega življenja in mnogih čudežev.

3. april — sredo — spomin svetega papeža Ksista, za časa cesarja Antonina do smrti mučenega zaradi stanovitne vere v Kristusa. — Zapovedan postni dan: pritrganje v jedi.

4. april — četrtek — spomin svetega in učenega škofa Izidorja, Primasa Španije in Učenika Cerkve, velikega obnovitelja krščanskega verskega življenja po španskih deželah.

5. april — petek — spomin svete solunske device Irene, ki je bila zato usmrčena, ker je kljub cesarski prepovedi hranila na svojem domu svetopisemske knjige in iz njih brala. — Zapovedan postni dan: pritrganje v jedi in zdržnost mesa. — Prvi petek v aprilu.

6. april — sobota — smartni dan velikega slovanskega apostola Metoda, Cirilovega brata, katerih spomin pa bomo skupno praznovali dne 5. julija.

7. april — tiha nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 260, po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

Naš Kralj

Bratje (1)!

Pisano je, da je Abraham dobil dva sina, enega od sužnje in enega od svobodne. Tisti, ki je bil rojen od sužnje, je bil rojen po mesu, oni pa, ki je bil od svobodne, po obljubi.

To pa je rečeno v podobi (2);

to sta namreč dve zavezi: ena s Sinajske gore, ki rodi za sužnost (3), in taka je Agara. Sinaj je namreč gora v Arabiji (4), zлага se pa s sedanjim Jeruzalemom, ker je v suženjstvu s svojimi otroki.

(1) V boljše razumevanje je treba h današnjemu nedeljskemu berilu nekaj več opomb, kakor po navadi.

Kakor pove citat pod naslovom, je vzeto današnje nedeljsko berilo iz pisma, ki ga je pisal apostol Pavel Galačanom, potomcem nekdanjih Galecv, ki so se bili priselili v Malo Azijo, kjer so živeli za časa apostola Pavla.

Na svojem drugem misijonskem potovanju je apostol Pavel potoval skozi njihove kraje, ostal nekaj časa pri njih in jih pridobil za krščansko vero.

Ko pa je Pavel odšel misijonarit v druge kraje, so prišli v Galacijo nekateri judovski učitelji, ki so se bili sicer na zunaj pokristjanili, ki pa vendar niso bili še prodrli v pravega krščanskega duha, in so začeli delati med Galačani velike zmede. Učili so namreč, da morajo izpolnjevati kristjani vso strogo judovsko postavo, sicer se ne bodo zveličali.

Ker je Pavel učil drugače, so ga začeli ti judovski učitelji ljuto napadati, češ da sploh n ipravi apostol, ker ni bil poklican naravnost od Jezusa Kristusa in da uči drugače, kakor drugi apostoli.

Ker Pavel ni mogel spet osebno v Galacijo, je leta 54 ali 55 po Kr. pisal Galačanom pismo, v katerem zelo odločno brani svojo apostolsko veljavo in svoj nauk. Iz tega dela Pavlovega pisma je vzeto torej današnje berilo. Primerjaj tudi naše pripombe h nedeljskemu berilu druge predpostavne nedelje (št. 78, stran 222). O Mozesovi postavi pravi apostol Pavel, da je bila samo priprava na popolnejšo postavo Kristusovo. Mi smo otroci Kristusove postave, samo ta je za nas obvezna. Kar razlaga deloma tudi v takrat splošno znani, iz svetega pisma starega zakona vzeti podobi, katero bomo spodaj razložili bolj podrobno.

(2) Iz svetega pisma starega zakona znana zgodba o Abrahamovih ženah in njunih sinovih ima poleg zgodovinskega tudi še drugi, globlji pomen:

Agara, suznja, pomeni staro zavezo, Sara, svobodna, pa pomeni novo zavezo; Izmael, sin sužnje, je podoba Abrahamovih potomcev po mesu, to je Izraeleev, Judov, ki so zaslužnjeni postavi, so jo dolžni spolnjevati; Izak, sin svobodne, pa je podoba Abrahamovih potomcev po duhu, to je kristjanov.

(3) Stara zaveza ima začetek na Sinajski gori; to zavezo pomeni sužnja Agara: obe rodita za sužnjost.

(4) Ozemlje, na katerem stoji gora Sinaj je bilo last potomcev Izmaelovih.

Oni Jeruzalem pa, ki je gori (5), je svoboden in taka je naša mati. Zakaj pisano je:

“Razveseli se, nerodovitna, ki ne rodiš;
zavriskaj in vzklikni,
katera nisi v porodnih bolečinah;
zakaj veliko otrok ima zapuščena,
več ko tista, ki ima moža (6)”.

Mi, bratje, smo kakor Izak, otroci obljube.

Toda, kakor je takrat tisti, ki je bil rojen po mesu, preganjal onega, ki je bil po duhu, tako tudi zdaj.

A kaj pravi pismo? “Izženi sužnjo in njenega sina; kajti sin sužnje nikakor ne bo dedič s sinom. svobodne (7)!”

(5) “Jeruzalem, ki je gori”, pomeni Cerkev, ki ni od tega sveta.

(6) Ta stavek je vzet iz knjige govorov preroka Izaija (54, 1), kjer govori prerok o judovskem ljudstvu, ki je živelo v babilonskem pregnanstvu: “nerodovito in zapuščeno” imenuje prerok Izaija v pesniškem jeziku tisti del judovskega ljudstva, ki je ostal zvest Jeruzalemu, takrat veljavnim postavam, “tisto, ki ima moža” pa del judovskega ljudstva, ki se je hotel prilagoditi poganskim babilonskim razmeram. V izgnanstvu živeči Judje so bili torej razdeljeni med seboj v dve stranki. Tistim, ki so se hoteli bolj prilagoditi Babilonceu, so dali Babilonci seveda več pravic, in so lahko zaničevali in preganjali tiste, ki so se držali domačih postav.

(7) I Moz 21, 10.

Nedeljska misel, ki jo večkrat med tednom prevdarjaj:

Mi, bratje, smo kakor Izak, otroci obljube!

Cerkveni zakonik

se imenuje uradna zbirka postav katoliške Cerkve, ki urejajo življenje katoliških kristjanov, vernikov, kakor duhovnikov in škofov in cerkvenih ustanov in ki so jih seveda eni kakor drugi v vesti dolžni natančno upoštevati. Vseh takih postav je 2.414 in se imenujejo navadno kánoni. Katoliški kristjani bi morali te postavne, “kánonsko pravo”, kakor jim tudi vsem skupaj pravimo, poznati veliko bolj, kakor jih poznajo. Mimogrede povedano je kanonsko pravo ne samo koristno in potrebno, marveč tudi prav zanimivo.

Za danes bomo dobesedno predstavili na slovensko par kratkih postav, ki se nam zdijo posebno primerne za današnje dni.

Kanon št. 906 se na primer takole glasi:

Verniki obeh spolov, ki so že v letih razsojanja, to je pri pameti, so se dolžni vsaj enkrat na leto vestno izpovedati vseh svojih (smrtnih) grehov.

Kanon št. 907 pravi nadalje:

Postavi o spovedi ni zadostil, kdor je opravil božjeropno ali kako drugače hoté neveljavno spoved.

Paragraf 1 kanona 859 pravi:

Sleherni vernik, kateregakoli spola, ki je že v letih razsojanja, to je pri pameti, mora vsaj enkrat na leto in sicer o velikonočnem času prejeti zakrament svete Evharistije.

Dočim so se po strogi postavi dolžni spovedati svojih grehov vsaj enkrat na leto pravzaprav samo tisti, ki so smrtno grešili, ne pozna zapoved o svetem obhajilu nobene podobne omejitve. Seveda bi bilo po splošni sodbi razlagalcev cerkvenega prava zelo lahkomišno, če bi se drznil kdo h svetemu obhajilu, ki bi niti enkrat na leto ne šel h spovedi.

Glasom zgornjega kanona so dolžni prejeti velikonočno sveto obhajilo tudi otroci, ki so že pri pameti, to je okrog sedmega leta. Stariši, ki bi ne poskrbeli, da bi bili njihovi otroci pravočasno poučeni o svetem obhajilu, greše smrtno. Smrtno greše seveda tudi otroci, ki bi se ta dolžnosti zavedli, pa bi ji ne zadostili, čeprav bi mogli.

Ravno tako so seveda bolniki, ki jim je mogoče, pod smrtnim grehom dolžni prejeti velikonočne svete zakramente, tudi če je treba poklicati spovednika na dom.

Znano je, da traja čas za velikonočno spoved v Argentini od prve predpostne nedelje, da je torej že zdavnaj začel, do dne 29. junija, do praznika apostolov Petra in Pavla. Najpripravnejši čas za velikonočno spoved je vsekakor od cvetne sobote dalje, ko bo slovenski spovednik na razpolago od dveh popoldne v soboto dalje in v nedeljo katerokoli uro ves dan. Spovedni red za veliki teden bo javljen pravočasno, vendar bo skušal biti spovednik kolikor mogoče vedno blizu doma. Bolnike, ki se želijo spovedati v slovenskem jeziku prosimo, naj čimprej, to je pred cvetno soboto pokličejo domačega duhovnika (Avalos 250, Telefon 59-3919)

Na cvetno nedeljo dne 14. aprila bo ob treh popoldne v navadnih postorih Avalos 250 **SEJA ŠIRŠEGA ODBORA** Bratovščine živega rožnega, ki naj se je polnoštevilno in pravočasno udeležijo vsi upravičenci.

Germánico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germánico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua da Quintanda 9.

Paraguay: Banco Germánico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germánico de la A. S., Santiago, Calle Huerfanos 833 — Banco Germánico, Valparaiso, Calle Pratt 238.

Francosko, Belžija in Luksemburg: Banque Baruch et Cie., Paris. 15 rue Lafayette.

Holandsko: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam, Holandija.

Nemško: Deutsch-Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporočila se: Sebastian Mozetič

Buenos Aires

OSORIO 5025 (La Paternal)

ZAVOD NAŠIH ŠOLSkih SESTER v ROSARIJU

calle CORDOBA 1646

sprejema na stanovanje in hrano
deklice, ki obiskujejo notranjo
ali katerokoli zunanjo šolo.

ZAVOD SV. CIRILA IN METODA

sprejema dečke v popolno varstvo
Obrnite se pisмено ali osebno na:

ASILO LIPA, VILLA MADERO
C.G.B.A. (Bs. Aires)

“CLINICA DENTAL DEL PLATA” CARLOS CH. LALANNE

CARLOS PELLEGRINI 311 esq. SARMIENTO
Sprejema vsak delavnik od 9—11.30 in 14—18 h
GARANTIRANO VSE V STROKO SPADAJOČE DELO. BREZPLAČNA POSVETOVANJA. — SPECIJALIZIRAN ZA BOLEZNI (PRELUKNJANJE) NEBA.

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUD

Av. L. N. Alem 150 - BUENOS AIRES - 25 de Mayo 149-59

predstavnik za celo Južno Ameriko:

PRVE HRVATSKE ŠTEDIONICE - ZAGREB

POŠTANSKE ŠTEDIONICE - BEOGRAD

ZADRUŽNE GOSPODARSKE BANKE - LJUBLJANA

BANCO DI ROMA - GENOVA

Pošljite Vaša denarna nakazila v stari kraj, samo tem
sigurnim potom.

BZOJAVNO!

Z AVIJONCM!

Z POŠTO!

Naše uradne ure: od 8 $\frac{1}{2}$ do 7 zvečer; ob sobotah do 12 $\frac{1}{2}$.

Sigurnost! Brzina! Uslužnost! Poverjenje!